

Arrest

**nr. 112 217 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot oplegging van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft naar eigen zeggen sedert 2007 in België. *Prima facie* blijkt uit het administratief dossier dat dit geschiedt op illegale wijze.

1.2. Op 28 november 2011 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 20 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.2. bedoelde beslissing onontvankelijk. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 18 september 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris treft op 16 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op dezelfde dag.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.(...),

voornaam: R.(...)

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: Onbepaald

nationaliteit: Marokko

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 18.09.2012

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 28.11.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 20.08.2012. Deze beslissing is op 18.09.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 18.10.2012 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd op 18.09.2012 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. V.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole de betrokkene, B.(...), R.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole”

1.5. Eveneens op 16 oktober 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies), dat aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op dezelfde dag.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.(...)

voornaam: R.(...)

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats:
nationaliteit: Marokko

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.09.2012. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.";

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de eerste bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden dat ontwikkeld wordt ten opzichte van de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM voorziet de bescherming van het familiaal- en gezinsleven.

In casu is sprake van een gezinsleven met zijn moeder, mevr. B. C.(...), en dat sinds de binnenkomst in België in 2007, hetzij ongeveer 6 jaar.

Inmenging van de Belgische Staat in dit gezinsleven is niet uitgesloten doch moet het evenredigheidsbeginsel respecteren.

Dit is in casu niet gebeurd.”

4.3.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, *quod non in casu*. Verzoeker komt niet verder dan te poneren dat hij sedert 2007 een gezinsleven leidt met zijn moeder die de Belgische nationaliteit verworven heeft. Dit wordt niet nader uiteengezet aan de hand van concrete elementen zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, *quod in casu*. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”*. In casu toont verzoeker nergens een affectieve band aan met zijn Belgische moeder laat staan elementen die wijzen op een vorm van afhankelijkheid van haar. Deze elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt *prima facie* niet meer dan dat verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn moeder. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota volstaat de loutere omstandigheid dat een volwassen man samenwoont met zijn moeder niet om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Exemplarisch is dat in de in punt 1.2. bedoelde aanvraag wel gewag wordt gemaakt van de Belgische moeder, maar dat er met geen woord gerept wordt over een gezinsleven met haar.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond t.a.v. de eerste bestreden beslissing.

4.3.4. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert voormelde wetsbepaling en betoogt vervolgens:

“Uit niets blijkt dat verweerder het gezins- en familieleven van verzoeker heeft geëvalueerd, terwijl verweerder wel degelijk op de hoogte was of moest zijn van deze familieband (-> zie regularisatieverzoek 28.11.2011 en de negatieve beslissing van DVZ in dat verband).”

4.3.5. Verzoeker verwacht een evaluatie in de bestreden beslissing van zijn *“gezins- en familieleven”* maar dit veronderstelt dat verwerende partij op de hoogte is gebracht van dergelijke elementen, *quod*

non in casu. Verzoeker verwijst naar de in punt 1.2. bedoelde aanvraag maar de Raad herhaalt dat in deze aanvraag geen elementen werden aangehaald die wijzen op een “gezins- en familieleven”. Het feit dat in de betrokken aanvraag naast het bestaan van de Belgische moeder, ook gewezen wordt op de aanwezigheid van Belgische broers en zussen zonder meer, houdt niet in dat dit wijst op een gezins- en familieleven met hen. Verwerende partij had in de in punt 1.3. bedoelde beslissing in dit verband dan ook reeds gemotiveerd “Betrokkene beroept zich op het feit (...) dat zijn moeder de Belgische nationaliteit heeft en ook zijn broer, halfbroer en drie zussen in België verblijven. Hij geeft echter niet aan waarom deze feiten bijzondere omstandigheden zouden zijn om zijn aanvraag in België te mogen indienen”.

4.3.6. In wat als een enig middel kan beschouwd worden dat ontwikkeld wordt t.o.z. van de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt in dit verband als volgt:

“Tevens houdt dit verbod schending in van art.8 EVRM omdat het een langdurige scheiding instelt van zijn familie, schending die niet in verhouding is met het nagestreefde belang”.

Te dezen kan gelet op de aangehaalde kritiek verwezen worden naar het gestelde in punt 4.3.3.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond t.a.v. de tweede bestreden beslissing.

4.3.7. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen t.a.v. de eerste en tweede bestreden beslissing niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift onder het kopje “II. 3. *“Moeilijk te herstellen nadeel”* als volgt:

“Voor wat betreft de evaluatie van dit nadeel volstaat het dat dit nadeel mogelijk is zodat het zich nog niet moet gemanifesteerd hebben (-> Raad van State n° 100.400, 26/10/2001).

Verzoeker, die reeds geruime tijd in België verblijft, zou - indien de eerste bestreden beslissing wordt uitgevoerd - met onmiddellijke ingang het contact met zijn familieleden, waaronder meer speciaal zijn moeder, zien teloorgaan en dit terwijl zijn persoonlijke familiale en economische belangen in België zijn gevestigd.

Bovendien zou verzoeker, éénmaal in Marokko, in de nadelige positie terechtkomen dat hij zijn aanvraag tot gezinshereniging niet meer kan indienen via de gemeente in België, terwijl normaliter voor familieleden van een EU-burger of een Belg geen verplichting meer bestaat om de verblijfsaanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

De tenuitvoerlegging zou derhalve indruisen tegen de Europese regelgeving, die steevast de bedoeling heeft het vrij verkeer, waaronder dat van de familieleden, te vergemakkelijken en niet om het te bemoeilijken”.

4.4.2.2. De uitvoering van de bestreden beslissingen houdt niet in dat verzoeker voorgoed het contact met zijn familieleden zal teloor zien gaan, gelet op de moderne communicatiemiddelen die voorhanden zijn. Het staat verzoeker ook vrij om na de uitvoering van de eerste bestreden beslissing de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, onder de voorwaarden bepaald in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de aangevoerde economische belangen verduidelijkt verzoeker onvoldoende wat deze inhouden en welk nadeel hij in dit verband oploopt bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Doorheen het verzoekschrift wordt duidelijk gemaakt dat verzoeker zich een familielid van een Belgische onderdaan, namelijk zijn Belgische moeder, acht in de zin van artikel 40bis, §2, 3°, *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, doch dit vereist dat verzoeker gelet op zijn leeftijd vooreerst aantoonde dat hij ten laste is van zijn moeder, *quon non*. Verder vereist dit dat de andere in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voormelde voorwaarden vervuld worden die eigen zijn aan vestiging met een Belgische onderdaan, wat evenmin wordt aangetoond. Derhalve dient *prima facie* geconcludeerd te worden dat verzoeker een moeilijke te herstellen nadeel verbindt aan een positie van bevoorrechte vreemdeling die hij echter niet heeft. Alleszins vormt het eventueel ongemak dat een aanvraag gezinshereniging vanuit het land van oorsprong dient te worden ingediend in plaats van via een Belgische gemeente geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De Europese regelgeving die volgens verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen dreigt geschonden te worden, wordt onvoldoende uitgewerkt, zodat het de Raad niet duidelijk is welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel hier dreigt. Voor het overige kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 4.3..

De vaststelling dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA